

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1770/2021
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранке Дражић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Трасе Србија“ АД са седиштем у Нишу, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 299/2021 од 22.04.2021. године, у седници одржаној 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 299/2021 од 22.04.2021. године.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 299/2021 од 22.04.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 1025/18 од 17.11.2020. године, у делу става четвртог изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев за исплату увећане зараде по основу минулог рада у периоду од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 84.121,55 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1025/18 од 17.11.2020. године, првим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене увећане зараде за прековремени рад у периоду од 01.01.2017. године до 28.02.2018. године, плати појединачно наведене месечне износе као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене увећане зараде за рад ноћу за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, исплати појединачно наведене месечне износе као у овом ставу изреке, док је захтев тужиоца за законску затезну камату на досуђени износ од 191,14 динара за јули 2017. године, за период од 31.03.2017. године до 31.08.2017. године, одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати на име мање исплаћене увећане зараде на дан празника који је нерадни дан за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године у појединачно опредељеним

месечним износима као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, док је захтев тужиоца за законску затезну камату на досуђени износ од 2.881,94 динара за јануар 2016. године, за период од 31.05.2015. године до 29.02.2016. године, одбијен као неоснован. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за минули рад за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, док је захтев тужиоца за затезну камату на досуђени износ од 5.876,38 динара за јануар 2018. године, за период од 31.01.2018. године до 28.02.2018. године, на досуђени износ од 4.729,40 динара, за фебруар 2018. године, за период од 31.01.2018. године до 31.03.2018. године и на досуђени износ од 27.137,15 динара, за март 2018. године, за период од 31.01.2018. године до 30.04.2018. године, одбијен као неоснован. Петим ставом изреке, део захтева тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати законску затезну камату на досуђене износе главног потраживања у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке, за последњи дан у текућим месецима у којима је вршена исплата зараде, за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, одбијен је као неоснован. Шестим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 89.164,00 динара, а уколико тужени не измири своју обавезу у року, дужан је да на износ трошкова за заступање од 52.500,00 динара, плати законску затезну камату од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 299/2021 од 22.04.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању ПП 1025/18 од 17.11.2020. године у ставу првом изреке, у усвајајућем делу става четвртог изреке, као и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу шестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права побијајући је у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву за исплату увећане зараде по основу минулог рада и позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11....18/20) за одлучивање о ревизији као посебној, ради уједначавања судске праксе по питању права запослених код тужених на исплату увећане зараде на основу минулог рада, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код „Трасе PZR Vranje“ ДОО Врање на пословима ... од 07.01.2015. године до 31.03.2018. године када му је престао радни однос. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање и у стечајном поступку је то предузеће је продато „Трасе PZR“ Ниш АД, уговором о продаји од 23.12.2014. године. Тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом који чини

покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора прописано је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва „Trace PZP Vranje“ ДОО (тужиочевог послодавца) и привредног друштва стицаоца „Trace“ ПЗП Ниш АД и промењено име у „Trace Srbija“ АД Ниш.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, налазећи да тужилац има право на увећану зараду на основу минулог рада и да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“ бр. 3/15) јер ова одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. Закона о раду. Ово из разлога што је након продаје стечајног дужника, дошло је до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац односно тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, из чега произлази да је остварен и континуитет у чланству у удружењу „Путар“ између „Trace PZP Vranje“ ДОО Врање код кога је тужилац био запослен.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Супротно закључку нижестепених судова, у овом случају се не примењује се члан 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, већ се примењују одредбе Закона о стечају с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника, што је утврђено и уговором о продаји од 23.12.2014. године (члан 8.). Стога и по оцени ревизијског суда тужилац не може да заснива свој тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника (тужиочевог послодавца), није свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било

каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином не постоји континуитет у погледу обавезе исплате увећане зараде по основу минулог рада.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији и захтева туженог, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 84.121,55 динара, и то за састав ревизије од стране адвоката износ од 18.000,00 динара, као и на име судске таксе на ревизију износ од 26.448,62 динара и ревизијску одлуку износ од 39.672,93 динара, сагласно одредбама члана 153., 154. и 163. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12...99/20) и Таксене тарифе из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...95/18).

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић